

Rigsdagstidende.

1850. Forhandlingerne paa Folkethinget. **N** 216.

60de Nøde.

Mandagen den 22de April.

(Fortf.)

Jugstrup (fortsat): Dersom denne Betragtning af de nærværende Forhold er rigtig, hvilket jeg tillader mig at mene, saa troer jeg heller ikke, at man kan lade det være udenfor Betragtningen, naar man behandler nærværende Skattelov. Det blev under Behandlingen af Krigsskatsloven udhævet, at Hartkornet maatte betragtes eller ansees for det Skatteobject, som var blevet haardest belastet, men dette maa jo fornemmelig gjælde om det ufrie Hartkorn, som Fortiden har paalagt saa mange Byrder, og det forekommer mig derfor, at det maatte være det Maal, hvortil Lovgivningen skulde stræbe hen, at see at faae lettet Byrden noget for dette Hartkorn. Men, i hvor ringe en Grad man nærmer sig til dette Maal, ved at følge enten Udkastet eller noget andet foreslaaet Vederlag, synes at ligge temmelig klart for Dagen; jeg troer ikke, at man kan nærme sig dette Maal uden ved at følge den ene Hovedtanke, som gaaer igjennem Udkastet, nemlig strax at gjøre de communale Byrder lige for alt Hartkorn, og dernæst — ved at udfinde et andet Skatteobject, paa hvilket man kunde lægge nye Skatter — see at arbejde hen til at bringe Skatten for det ufrie Hartkorn ned til omtrent den samme Størrelse, som der nu svares af det frie Hartkorn. Hvis dette kan lade sig udføre, saa er dertil aabnet en Uvei ved den Minoritets-Indstilling, hvortil jeg i Comiteen har sluttet mig, og som jeg paa Grund deraf vil tillade mig at anbefale til Thingets Opmærksomhed. Naaget der vil falde betydelige Byrder paa Landets skatteyndende Borgere, saa tvivles dog ikke om, at enhver Mand her i Landet med Beredvillighed vil paatage sig at bære de Byrder, som Nutidens Krav paalægger, ligesom jeg og troer,

at man i Almindelighed vil finde sig i, at man i nærværende Skattelov tager et saadant Billighedshensyn, som af Minoriteten er foreslaaet, og det, naaget det i de talrige Adresser, som i Anledning af denne Sag fra forskjellige Egne i Landet ere komne ind her i Salen, er udtalt næsten som en almindelig Overbeviisning, at Skatteligheden strax burde indtræde uden nogetssomhelst Vederlag, ja endog udtalt, at man vilde ansee enhver Udsættelse eller ethvert Vederlag som en Fornyelse af et Privilegium, hvorpaa man ikke kunde troe, at Rigsdagen og Regjeringen for nærværende Tid vil indlade sig. Af alle de Sager, som foreligge os den gang til Behandling, troer jeg neppe, at der er nogen, om hvilken man saaledes som om denne kan sige, at det er en Hvermands Sag, og hvorom enhver Mand i Landet har dannet sig, saa at sige, sin egen, om ogsaa temmelig forudfattede Mening (Hør!), men just fordi en saadan Mening er forudfattet, just fordi Agitationen igjennem en lang Række af Aar baade ved Skrift og Tale har, saa at sige, indpodet den i Folkets Bevidsthed, og der bragt den til moden Overbeviisning, som man ikke formaar at udstryge ved et Pennestrog eller ved et Lovbud (Hør!), derfor har jeg i denne Sag ikke kunnet slutte mig til de af mine Colleger her i Salen, som have anseet det for at være et Nødvendigheds og Klogskabs Bud at bringe, om jeg saa maa udtrykke mig, et Sonoffer, hvorved man haaber at kunne forsone Fortiden med Nutiden, og at bringe Fred tilveie mellem to forskjellige Classer af Medborgere, som burde have fælles og ikke hinanden modsæridende Interesser. Efter den Kundskab, jeg imidlertid har til Menigmands Ansæelse om denne Sag, saa troer jeg ikke, at man kan tilveiebringe en varig Fred ved at gaae ind paa Erstatningspørgsmaalet (Hør!), og allermindst paa en Tid, som denne, hvori Staten kræver forøgede Byrder og Paalæg af de skatteyndende